

סיפורי צדיקים

גליון ר"צ
שנה ז' תשע"ח

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

סיפורי חז"ל

לעולם יהא אדם רך כקנה

מעשה ברבי שמעון בן אלעזר שחור מבית רבו לשוב לעירו, והיה רוכב על החמור ומטייל על שפת הנהר והיה שמח שמחה גדולה שלמד הרבה תורה, נודמן לו אדם אחד שהיה מכוער ביותר ואמר לו שלום עליך רבי, ורבי שמעון לא החזיר לו שלום. אמר לו רבי שמעון, ריקא כמה מכוער אתה האם כל בני עירך מכוערים כמוך? ענה לו איני יודע אלא לך אל האומן שעשני, ואמור לו כמה מכוער כלי זה שעשית. הבין רבי שמעון שחטא והצטער על כך, ירד הוא מעל חמורו ונשתטח לפניו ואמר לו מחול לי, אך האיש סרב למחול לו. ואמר לו איני מוחל לך עד שתלך לאומן שעשני ואמור לו כמה מכוער כלי זה שעשית. רבי שמעון המשיך ללכת אחריו, עד שהגיעו שניהם אל עירו של רבי שמעון ויצאו בני עירו לקראתו ואמרו לו שלום עליך רבי מורי. שאל האיש למי אתם קוראים רבי ומורי? ענו לו לזה שמטייל אחרך, אמר להם אם לזה אתם קוראים רבי אל ירבו כמותו בישראל, מפני שכך וכך עשה לי, אמרו לו בני העיר אף על פי כן מחול לו, כיון שאדם גדול הוא בתורה, אמר להם למענכם מוכן אני למחול לו, ובלבד שלא יהיה רגיל לעשות כן. מיד נכנס רבי שמעון ודרש "לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז".

(עפ"י תענית כ')

פרשת השבוע

כי כבד הרעב מאד (מ"ז - י"ג)
מסופר על הגה"ק רבי אליהו מוילנא זיע"א, שהיה רגיל להזמין אליו מזמן לזמן את הגה"ק המגיד מדובנא זיע"א, והיה שומע מפיו משל ומליצה תוכחה ומוסר. פעם אחת הזמין המגיד לבית הגאון מוילנא לפתע פתאום, ומתוך שהזדרו להיענות להזמנת הגאון, לא אכל ולא שתה בטרם צאתו לדרכו, והגיע לבית הגאון כשהוא רעב וצמא, עייף ויגע. מיד ישבו לפניו הגאון מוילנא ובני ביתו וציפו למוצא פיו. רצה המגיד לרמוז להם שהוא רעב וצמא, פתח ודרש אמשיל לכם משל: עני אחד ביקש לקנות לעצמו עז שתהא החלב מצויה בביתו. חסך מלחמו וצירף פרוטה לפרוטה עד שהיה בידו סכום מסויים. הלך אל השוק וקנה עז חולבת, כיון שהכניסה לביתו היו כל בני הבית שמחים, מעתה יטעמו טעם חלב. הקיפו כולם את העז, ועקרת הבית התחילה לחלוב אותה אך היא חולבת וחולבת וחלב אין. נפלו פניהם של בני הבית, ובעל הבית מיהר אל המוכר להחזיר לו את העז, בטענה שמקח טעות היה כאן. שאל המוכר את הקונה איזה אוכל נתת לעז? כל אוכל לא נתתי לה, ענה הקונה. אמר לו המוכר אם אוכל לא נתת לעז, חלב מנין לה? מיד הבינו בני הבית את הרמז, וערכו את השולחן לפני המגיד מדובנא.

כמה ימי שני חייך בראשית (מ"ז - ח')
בשנת תקנ"ד נקרא הגה"ק בעל "שאגת אריה" זיע"א לקהילת מיץ לכהן שם פאר בתור רב ואב"ד, וכבר היה אז זקן קרוב לשבעים, בבואו שמה שמע את הבעלי בתים מתלחשים לאמור: שבא לשכון בבית הקברות שמה. בשבת קודש בדרשתו הראשונה פתח ואמר: מצינו בתורתנו הקדושה בבוא יעקב ע"ה למצרים, שאלו פרעה "כמה ימי שני חייך"? השיב לו יעקב אבינו ע"ה ימי שני חיי וגו' מעט ורעים וגו', ויש להבין על מה ולמה השיבו יעקב אבינו יותר ממה ששאלו, וגם למה שאלו פרעה על שנותיו, אך הענין הוא כי פרעה ראה איך הארץ נתברכה לרגלו שנפסק הרעב, ואולם בראותו שהוא זקן נתיירא פן לא תארך שמחתם עם האורח הגדול הזה, על כן שאלו כמה ימי שני חייך? בחפצו לדעת אם ישמחו עמו לאורך ימים, ויעקב אבינו ע"ה הבין זאת והשיב לו, ימי שני חיי מעט לעומת שני חיי אבותי שחיו ק"פ שנה, ויש לי לחיות עוד חמישים שנה, אך רעים היו לכן הנני נראה כזקן ושבע ימים יותר ממה שאנכי באמת. כן הדבר עמדי סיים ה"שאגת אריה", ימי חיי רעים היו ברדיפות ועוני ודוחק, ולכן נראה אני כזקן יותר מדאי, אבל אוכל להבטיח לכם, שבעו"ה אהיה פה לרב יותר מעשרים שנה, והבטחתו נתקיימה.

זמני השבת

זמני יציאת שבת
ירושלים: 5:21 ת"א: 5:22 ר"ת: 5:58

ויגש

זמני כניסת שבת
ירושלים: 4:05 ת"א: 4:18

היהודי שניצל מהשמד

בעיירה קטנה לא הרחק מליאזני, מקום מגורו של הרה"ק בעל התניא זיע"א על הדרך המובילה לעיר המחוז וויטעבסק, גרה אלמנה אחת עם שלושת יוצאי חלציה שתי בנות וכן אחד, הבן למד בישיבה באחת הערים הרחק מן הבית, והבנות עזרו לאם בפרנסת הבית. לאם היתה אכסניה, מקום אליו היו התושבים הנכריים באים לשתות יי"ש ולהיטיב לבם במאכלים יהודיים, וזה הי' מקור הפרנסה לאם ולבני ביתה. כשבגרה הבת הבכירה, השיאה אמה לאברך למדן וירא שמים שישב על שולחנה, האברך ישב בבית האלמנה והגה בתורה. בין באי האכסניה, היה גם כומר העיירה, מפעם לפעם היה הכומר חוטף שיחה עם האברך, ומנהל אתו ויכוחים אודות עניני דת שונים. הכומר ניסה להוכיח כי האמונה שלו היא האמיתית, אולם האברך היה מפריק את הוכחותיו. הכומר הוכרח להודות, כי האברך מנצחו כל פעם, והיה משבח את האברך על למדנותו וידענותו. האברך נהנה מאד מהכבוד הזה שהיה הכומר מכבדו, ועל אף היותו תלמיד חכם וירא שמים, היה מטבעו בעל גאווה, לפיכך נמשך תמיד לויכוחים עם הכומר, ולאחר כל ניצחון התגאה יותר ויותר.

יום אחד עברו דרך האכסניה מספר תלמידי חכמים, שנשאלו מספר ימים באכסניה, ובראותם את דרך הויכוחים שמנהל הכומר עם האברך לא מצא הדבר חן בעיניהם, הם התרו בו לבל ימשיך בדרך זו, אשר מלבד ביטול התורה הכרוך בכך, הרי לא יכולה לצמוח מכך כל טובה, אולם האברך לא שעה אליהם והמשיך לנהל ויכוחים עם הכומר. באחד הויכוחים סיפר הכומר לאברך, כי בהיותו בוויטעבסק אצל הבישוף, שיבח לפניו במאד את האברך היהודי המתמצא ויודע עניני דת רבים, ואף יודע פרק בהלכות ויכוח ומלומד גדול, הבישוף ראש הכמרים ביקש לראותו וגם לשוחח עמו, הכומר הציע לפני האברך כי בנסוע הכומר בפעם הבאה אל הבישוף לוויטעבסק, יצטרף האברך אליו. בתחילה לא אבה האברך לשמוע על ההצעה הזו, אולם לאחר הכומר הפציר בו רבות וסיפר לפניו את גודל הכבוד שיוכל לנחול שם, כשינצח את הבישוף, נאות האברך לקבל את הצעת הכומר. בבוא האברך לוויטעבסק התקבל בכבוד גדול לפני הבישוף, אשר ניהל אתו שיחה ארוכה מאד בעניני דת. האברך ענה לבישוף על כל שאלותיו ויצא כמנצח בכל השאלות והתשובות לאחר השיחה הסכים האברך להפצרות הכומר להשאיר אצל הבישוף מספר ימים. ראש הכמרים מסר לאברך חדר מיוחד, ואוכל כשר היה האברך מביא בעצמו מן השוק, הוא עשה לו היכרות עם עוד כמרים רבים שבאו אליו, ומאד שבחו את האברך הוזה וחלקו לו כבוד רב.

כעבור מספר ימים חזר האברך אל עיירתו שמח וטוב לב, הוא לא גילה אף לאחד ממסעו אל ראש הכמרים, אולם גאותו העצמית גברה מיום ליום. כעבור כמה שבועות, עברו מספר

אורחים דרך העיירה והתעכבו באכסניה, הם היו תלמידי חכמים מופלגים ושוחחו ביניהם בדברי תורה. האברך התערב בשיחה והביע גם הוא את סברותיו, אולם על אף ידיעתו הגדולה בתורה, טרם הגיע ללמדנות מופלגת כזו של תלמידי החכמים המבוגרים הללו. האורחים הפריכו את סברותיו והעירו לו, כי לא נאה לאברך צעיר להתערב בצורה כזו בין מבוגרים, ומוטב לו להאזין לדברי מבוגרים ממנו בחכמה ובשנים ביראת הכבוד ודרך ארץ. הדברים האלה של האורחים פגעו באברך קשות, הוא נעלב מאד מדבריהם הקשים והחל לנטור שנאה לבני תורה. הגויים להבדיל מעריצים יותר את תורתו מאשר בני תורה, חשב בהתמרמרות, הגאווה התפרצה במלא תקפה.

בכפר הסמוך בנו כנסיה חדשה, בסוף הקיץ הגיע לכפר ראש הכמרים כדי לחנך את הכנסיה. לאחר טכס חינוך הכנסיה ערך הבישוף מסע על פני הכפרים והעיירות שבסביבה, במסעו הגיע גם לכפר בו גר האברך, בהודמנות זו נכנס אל האכסניה עם כל בני פמליתו והתוועד שעה ארוכה עם האברך, גאוותו של האברך גאתה יותר ויותר מן הכבוד הזה שחילק לו הבישוף, אף כל בני הכפרים החלו לחלוק לו כבוד יותר מבתחילה. לאחר חג הסוכות נסע האברך מביתו למשך מספר שבועות. בחזרו היה מאד מפורז ומבולבל, כעבור מספר ימים נסע שוב, איש מבני הבית לא ידע לאן נסע בתחילה, מה פשר חזרתו המופרות והנטיעה הבהולה מיד לאחר מכן. תקופה ארוכה עברה, ואין כל ידיעה מהמתרחש אתו, והיכן הוא נמצא. בערב שבת חנוכה הגיע ממנו מכתב בו הוא מודיע, כי הוא נמצא אצל ראש הכמרים בוויטעבסק, וכי יש לו שם דירה פרטית מרווחת, כבוד גדול חולקים לו אנשי הכמורה, והבישוף אף הבטיח לו עתיד מזהיר. אשתו וחמתו לא הבינו את פשר המכתב וכוונתו, אולם הבן שהגיע הביתה לחנוכה מהישיבה, בקראו את המכתב שהגיע מהגיס צעק מרה: "וועלויל, כך היה שמו, נמצא אצל ראש הכמרים ועומד להשתמד". יללה גדולה פרצה בבית, בקוצר רוח חיכו כבר לצאת השבת, שבת שחורה היתה זו לכל המשפחה.

מיד לאחר ההבדלה על אף הקור החזק וסופת השלגים המשתוללת בחוץ, שמו פעמיהם אל בעל התניא בליאזני, הם התפרצו לביתו של הצדיק ביללת זעקה: רבי, "וועלויל נמצא אצל ראש הכמרים בוויטעבסק ורוצה להשתמד" הצילו רבי. בעל התניא ישב אותה שעה במסיבת מלוה מלכה, קהל גדול הסב מסביב לשולחן, כולם הופתעו ונדדעו מדברי האלמנה ובניה שנאמרו בלב שבור, ותוך כפי גודל והולך הם חכו למוצא פי הרבי. הצדיק התעמק במחשבותיו, זרועותיו על השולחן וכפות הידיים על פניו, פניו להטו להט אש קודש. כעבור זמן מה פקח את עיניו ואמר: אין ביכולתי לעזור במאורע זה במאומה, יכול אני רק לספר לכם על מקרה דומה שקרה לפני שנים.

משל ונמשל

לבקש לחזור לאבינו שבשמים

משל למלך אחד שהיה לו בן יחיד והבן סר מהדרך הטובה, וכמה שהיה אביו המלך מוכיחו לא הועילו דבריו, פעם אחת כעס עליו המלך כעס גדול והוציא מביתו וגרשו למרחקים וזרקו במדבר שמים, והנה הבן ראה את עצמו שנמצא במדבר שומם ואין לו לא לחם ולא מים לא בגד ולא בית. הרגיש הוא בצער הגדול והיה הולך באותו מדבר ובוכה ואינו יודע להיכן הוא הולך, והרעבון והצימאון הציקו לו מאד, לאחר שלשה ימים הגיע הבן לכפר אחד ודפק על דלת אחד הבתים, יצא משם זקן אחד ושאל אותו לחפצו אמר לו שהוא רעב ושירחם עליו ויתן לו משה לאכול, שאל אותו הזקן מה תתן לי בתמורה לאכילה ושתייה? השיב לו הבן אין לי מאומה אלא אם תתן לי לחם לאכול אעבוד אצלך בחנם, תיכף קיבלו הזקן והנער החל לעבוד אצלו, לאחר זמן קצר שכח הנער שהוא בן מלך ולאחר כמה שנים מת אותו כפרי זקן, והיה לו בן אחד שהיה בליעל ואכזר גדול, והוא היה לוחץ את בן המלך בעבודה קשה וביסורים נוראים, עד שבן המלך קץ בחייו וביקש את נפשו למות, באותו זמן בא למלך געגועים על בנו, קרא המלך ליועציו ומשרתיו לקום ולחפש את בנו האובד, תיכף קם המלך עם פמלייתו והיו מהלכים ממקום למקום ובכל מקום שנכנסו היו מכריזים שכל מי שיש לו דין ודברים עם חברו או עבד עם אדונו או שיש לו בקשה מהמלך יגש אליהם ויפתרו לו את כל בעיותיו, וכך הלכו ממקום למקום עד שהגיעו לאותו כפר שבן המלך נמצא שם, כששמע בן המלך את הכרוז הלך גם הוא לפני המלך ופמלייתו, וכשבא לפני המלך הסתכל בו המלך והכירו ושאל ממנו המלך מה בקשתו, סיפר לו שהוא עובד אצל כפרי אחד ובזמן שאביו הזקן היה חי היה נותן לו לחם חוקו, ועתה אפילו לחם צר ומים לחץ אינו מקבל, ועל כן אדוני המלך אבקש ממך לדבר אתו שיתן לי לחם לאכול ולא יצער אותי, כששמע המלך את דברי בנו לא יכול היה להתאפק, בכה בדמעות שליש ואמר לבנו, בני, בני, האם שכחת בן מי אתה? והרי במקום שתבקש לחם לאכול תבקש לחזור לבית אביך, וממילא יהיו לך את כל הטובות שבעולם.

הנמשל אנשים בוכים על לחם ועל פרנסה וגו' ואומר להם השם יתברך במקום לבכות על המחיה ועל הכלכלה, תבכו ותבקשו לחזור לאביכם שבשמים ותבכו על גלות השכינה, ואז אבנה לכם את בית המקדש וממילא יהיו לכם כל הטובות שבעולם.

(אהבת חיים)

היה זה בחורף שנת תקנ"ט, החל הרבי את סיפורו, הייתי אז במעזריטש אצל מורי ורבי המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א. לא הרחק ממעזריטש היתה עיירה של גויים, ומשפחה של יהודים התיישבה במקום. ליהודי זה שהתיישב בעיירה זו היו מספר ילדים, אחד מהם למדן וירא אלקים, ולפתע נכנסה בו רוח שטות להשתמד רחמנא לצלן, לא שהוא כפר ח"ו חס וחלילה בבורא, אלא מחמת גאות נכנסה בו רוח שטות זו, הוא הלך אל הכומר וביקש להשתמד. לא הועילו כל תחנוני האב וזעקותיו, ככי האם ויללותיה, הבחור עמד בשלו. בא האב מוכה יאוש לפני מורנו המגיד ממעזריטש בבכי מר וסיפר על האסון שפקד אותו, הוא הפיל בקשתו לפני רבינו כי יציל את בנו מרדת שחת. רבנו נכנס לדביקות עילאית, ולאחר מכן אמר דבר תורה על הפסוק "נפש כי תחטא ומעלה מעל בה". כאן הפסיק בעל התניא את סיפורו לרגע קט, וחזר אות באות את דבר התורה שאמר או המגיד ממעזריטש. לכשגמר רבינו את דבר התורה המשיך את סיפורו, המגיד ציוה למנין תלמידים כי יהיו ערים כל הלילה, ויאמרו מזמורי תהלים בכוונה גדולה עד אור היום. אני הייתי בין עשרת התלמידים שאמרו כל הלילה תהלים בכוונה גדולה. למחרת בא הבחור ההוא לרבינו בבית המדרש, אף אחד מאתנו תלמידי המגיד לא שאל אותו מאומה, מיהו, ומאין הוא בא, ומה מעשיו? הוא התעכב מספר ימים במעזריטש, נכנס אל הרבי ושוחח עמו ביחודות, חזר הביתה ונשאר יהודי נאמן. בזאת סיים בעל התניא את סיפורו, הוא בירך את ברכת המזון ונכנס לחדרו הפרטי.

מיד עם צאת הרבי לחדרו, בחרו במנין אברכים מהמצויינים שבתלמידיו, שיהיו ערים כל הלילה ויאמרו תהלים עבור וועליויל. לפנות בוקר חזרה האלמנה ומשפ' חזרה אל כפרם. כעבור זמן מה אחרי צאתם הופיע אברך בבית מדרשו של הרבי וחבילה על גבו, בשמעו כיצד אומרים כולם מזמורי תהלים בלב נשבר, לקח האברך אף הוא ספר תהלים, דמעות רבות נשרו מעיניו והוא הצטרף אל אומרי התהלים. כל יושבי בית המדרש הבינו מיד מיהו האברך, אך אף אחד לא העזו לגשת לשאלו, מיהו ומאין הוא? כל שבוע הימים של חג החנוכה ישב האברך בליאזני והאזין לדברי התורה שנאמרו מפי הרבי. לאחר חנוכה נכנס האברך ליחידות אצל הרבי ומיד לאחר מכן שם פעמיו חזרה אל ביתו. כעבור מספר שבועות, עקר האברך יחד עם כל משפחתו מהעיירה ההיא אל ישוב אחר, הוא היה בא לעתים תכופות לליאזני אל הרבי ונהיה לאחד ממובחרי האברכים החסידיים.

צין אדם לחברו

סוג של חסד של החזון איש

מסופר על הגה"ק ה"חזון איש" זיע"א, שהיה זהיר לא לקבל מתנות, למרות שהיה עוזר לאנשים יום ולילה עם העצות והברכות שלו. פעם כאשר אדם אחד ניסה לשוא לתת כסף ל"חזון איש", הוא שאל את החזון איש אבל מדיכך אתה חי? ענה ה"חזון איש", אני חי מעשיית חסד עם בני אדם. אבל בפעם אחרת הוא כן קיבל כסף מאדם אחד. מעשה שהיה שהוא הלך עם תלמיד חכם, כאשר ניגשה להם אשה אחת שסבלה מאד, והתקוה הגדולה שלה היתה שה"חזון איש" יקבל ממנה כסף כדי שהוא יתפלל בשבילה, ולכן היא הרגישה שבלי שתתן כסף לא תחול הברכה, היא נתנה לו סכום מסוים של כסף שהוא קיבל ברצון, ואז בירך אותה בחמימות והיא עובה את המקום מאושרת. התלמיד חכם שידע שבדרך כלל אין ה"חזון איש" מקבל כסף מבני אדם, מאד נדהם מן המעשה הזה, וכאשר ה"חזון איש" הרגיש בתדהמה של האדם הזה, הוא מיהר להסביר לו, יש לי המצוה לעשות חסד עם בני אדם. ובמקרה הזה, החסד היה לקבל ממנה את הכסף שלה.

הכנסת אורחים של הרבי

מעשה ביהודי שבדרך מסעיו הודמן בחצות הלילה לעיר גוסטינין. לא ידע להיכן ילך, עד שראה אור בוקע מבית אחד, וסר לשם. זה היה ביתו של הרה"ק רבי יחיאל מאיר מגוסטינין זיע"א. אך היהודי לא ידע מזה. לאחר שהרבי קיבלו אמר לו הלה שהוא רעב, באותה שעה לא היה תבשיל מוכן בביתו, ונתן לו הרבי מזונות ויין שרף לשבור רעבונו.

לאחר מכן בישל לו תבשיל, ישב הלה וסעד לבו. אחרי כן הציע לו לשכב על מטתו, האורח נכנס במגפיו המלוכלכים לתוך המיטה וישן. ואילו הרבי מחוסר מיטה היה ער כל הלילה. בבוקר כשבני ביתו התעוררו, לא נתן להם הרבי להכנס לחדרו, כדי שלא יעירו את האורח, והלך לאט לאט שלא יתעורר. כשהקיץ האורח הלך לבית הכנסת ושם נודע לו שישן בלילה בבית הרבי, וכי הוא בעצמו טרח עבורו כל כך. נצטער האורח והלך לרבי לפייסו, שלא ידע בבית מי הוא ישן. השיבו הרבי אינני מקבל ממך כל פיוס, היה האורח חוזר ומפייס אותו בכל לשון של פיוס, עד שלבסוף אמר לו הרבי, אם תבטיח לי לקיים מה שאצוה עליך, אקבל פיוס ממך. הבטיח הלה. אז אמר הרבי, בתנאי זה אתפייס, שבכל זמן שתעבור דרך עירי, תתארך אצלי דוקא. קיים האורח התנאי ומני אז היה אורחו של הרבי.

והחזקת בו

מעשה היה ברבינו בעל הט"ז זיע"א, שבא אליו איש אחד וביקש ממנו שילוה לו שקל אחד, לא היה ברשותו של הרב שקל, ולקח את גביע הכסף שהיה מקדש בו על היין, ונתן לו שיעביט אותו ויקח בו שקל בהלוואה, וכשיביאו לרב משכורתו בערב שבת יפדנו. הלך האיש ולוה על הגביע שני שקלים, כשהרב קיבל משכורתו שלח שקל לפדות הגביע, אמר לו: האיש לוה שני שקלים, שמח הט"ז ואמר וודאי היה איש זקוק לשני שקלים, אלא שהיה מתבייש לבקש, ואילו היה לי שקל במזומן הייתי מלווהו לו והיה איש חסר שקל.

תילולא דצדקיא

שבת קודש ה' טבת

הרה"ק רבי אהרן מטיטוב ב"ר צבי בן הבעש"ט הקדוש (תקפ"ט)
הרה"ק רבי אברהם אלחנן מפלאנטש ב"ר יהודה (ברכת אברהם - תקצ"ה)
יום ראשון ו' טבת
הרה"ק רבי יחזקאל שרגא משינאווא ב"ר חיים מצאנז (תרנ"ט)
יום שני ז' טבת
הרה"ק רבי צבי בן מוריני רבי ישראל בעש"ט זיע"א (תק"מ)
הרה"ק רבי ברוך מקאמינקא (תלמיד הבעש"ט)
הרה"ק רבי מרדכי יוסף מאיוביצא ב"ר יעקב (תרי"ד)
יום רביעי ט' טבת
עזרא הסופר (ג"א - תמ"ב)
נחמיה בן חכליה
הרה"ק רבי אברהם חיים ב"ר נפתלי שור (תורת חיים - שצ"ב)
יום חמישי י" טבת
זכריה בן ברכיה בן עדו הנביא (ג"א תמ"ח)
מלאכי הנביא
הרה"ק רבי נתן ב"ר נפתלי הירץ מברסלב (תר"ה)
הרה"ק רבי מאיר שלום מקאלישין ב"ר יהושע אשר מפאריסוב (תרס"ג)
הרה"ק רבי אברהם אבא ב"ר יוסף מפייטסבורג (תש"נ)
יום שישי י"א טבת
הרה"ק רבי משה אוסטרר ב"ר הלל (ערוגת הבושם - תקמ"ה)
הרה"ק רבי יהושע ב"ר מאיר מדזיקוב (עטרת יהושע - תרע"ג)
זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמילאל הכהן רכטביץ שליט"א
מח"ס "גם אני אדוך" ולפרסם יוסף הדר"ם על המצוות.

הדחת כלים בשבת (ג')

א) אם בליל שבת קודש היו לו אורחים, וממילא היה צריך להשתמש בהרבה כלים, וביום שבת קודש לא יבואו האורחים אצלו, ואין לו כלים לסעודת היום כפי הצורך, כיון שמותר להדיח מקצתן, מותר להדיח כולן. (שו"ת חיי הלוי ח"ה סימן ל"ז)
ב) להדיח כלים שאין צריך להם כלל, על ידי עבדים מותר רק באופן שעושה העבדים אדעתיה דנפשיה. (שו"ת תשובות והנהגות ח"א סימן רכ"ד)
ג) טוב להחמיר שאם יש לו כלים אחרים נקיים בארון, שלא להדיח את מה שכבר השתמש, על מנת להשתמש בהם שוב לצורך שבת. (שבט הלוי חלק ו' סימן מ"ב)

לע"נ

הרה"ח ר' מנחם מאניש
ב"ר פינחס צבי שיינברגר זצ"ל
נלב"ע ח' טבת. תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז